

בית החרוץ

קברץ הערדן | 46 | כ"ב כסלו תש"ו-5, 12, 47

להחלפת האר"ם על הקמת המדינה העברית

לא נרטנו מעולם כניעה בפני קשיים, ואם מנינו בתור אחר הנימוקים העקריים של התנגדותנו העזה לחלוקה את חשש המודעות, המהומות בין יהודים וערבים, הרי לא בגלל פחד הקורבנות האפשריים, כי אם מתוך הכרע ברורה שאלה קורבנות שווא הם.

ואת אשר יגורנו - בא, רק ימים מספר עברו אחרי החצעה הצורלית, ההיסטורית - ואנו בתוך תוכו של מרחץ דמים בין יהודים וערבים, המנצח הנ' נשלמני נסל את שרביט הניצח ותזמורת הרצח השמיעה את האקורדים הראשונים באופוסורה של... התורה ובוהו המוכסח.

באופוסורה

אמת ויציב, גם אנו, אשר דאינו במשך שנים בפתרון החלוקה אסון כפול, הן מבחינה ציונית והן מבחינה סוציאליסטית - גם אנו נאסדנו בליחות ההכרעה השניים למקלטי הרדיו וייחלנו בנשימה עצורה לאישור החלוקה, לאישור עצמאותנו המדינית אחרי אלפיים שנות גולה ותלות במסדי זרבים, סיכוי זה של עצמאות יהודית, מדינית (במידה שקיימת כבר-עצמאות לעמים קטנים כגדולים בשנת 1947) מסעיר ללא ספק כל לב יהודי, פרושוד עלייה, התושבות במסדיים לא ידענום; חיים לאומיים נורמליים, זקיימת קדומה של יהדות הגולה - כניסה לטרקלין האומות, וסוף העמידה במרוזדורים. אכן סינוי זה מלהיב, מלהיב מאד.

אולם על אף שימתנו על השנת העצמאות, לא חדלנו לראות את סכנות החלוקה - הן שרירות וקיימות. חלוקת הארץ היא רק הרעה במיעוטו, היא עדיפה רק על פני המשך של משטר-בונין ותו לא, אל יתהלכו לכן חסירי בלטימור שהרשט ניצחון מזוהר, מחיר יקר מדי שילט העם בעד הישג זה. ומאידך מה הרכנת הראש אי-פה אי-שם בקצות מחננו כלאחר נחילת מפלה-אנושה? רעיון הרג-לאומיות לא נוצח עדיין. בנאומו האחרון בוועדת נד-הוק הזכיר בדומיקו את מטרות ברית המועצות בשאלת הארץ-ישראלית והיא - מדינה דו-לאומית. לעומת זה לא הזכיר שרתוק בדבריו האחרונים לפני אותה הוועדה בין שלוש אפשרויות הפתרון את אפשרות חקמת המדינה העברית בארץ-ישראל כולה.

אין אנו יודעים עדיין מה יהיה פרוצס הסוציאלי של מדינתנו העתידה לקום, האם תהיה הקואליציה הממשלתית העתקה נאמנה של נשיאנת הכינוס הייסובי בבית הנימה, בה ישבו-הרב עוזיאל, הרב אונטרמן, רוקח, שנקר עד ל"שמאל" מסוג רמז ובן גוריון, או תשמר בה ההגמוניה הפועלית האמיתית? גם כאן יש מקום לחששות מרובים, נצטרך כנראה גם אנו לעבור את דרך החתחתים משיחרור לאומי לשיחרור סוציאלי.

רק מי שרואה את כל אלה ללא אשלייה ונכון להתמודד עם מציאות חדשה זו, רק הוא ראוי גם לשמוח בלידת מדינת היהודים.

ד ר ר י ה מ ל ו

הכביש הוא עורך הדם של התחבורה, קצב החיים הוא מהיר כיום והכביש הוא מרכזו, אך יצאנו להתעטבות, החלטנו והתחלנו לבצע סלילת כביש אשר יקטר נקודה חדשה במולדת עם החיים הסוערים של היישוב כולו.

לא מתקיימי לכאב על הקשיים הסכניים שנערמו מול רצוננו, אני רק כבונה פורט אמסור את רשמי על העבודה.

סלילת הכביש כשלעצמה עבודה קשה ומפרכת היא ועבורנו היתה זו גם עבודה חלוצית וראשונה בכניית נקודתנו, כביש זה יחבר את ביתנו העתיד לקום עם הארץ כולה ולכן קבלנו את סבלות העבודה בחבנה וברצון.

עצם סלילת הכביש אינו דבר נדיר, אך מאמץ המסותף של כל חברי הקבוץ הוא שמעלה את ערכו בעינינו, עשינו את כל המאמצים לגמור את העבודה בכוונות עצ-מיים, מהלך העבודה היה סדיר, למרות המחסור שהעיק עלינו במשך כל הזמן בידיים עובדות, גם המערס ההידראולי הכריב את התקוות ולבסוף מספר חברים הספיקו כמעט כסו הטכונה, אך הלטרנו הצטיין והציל את המצב ונתן את מצב הרוח של הפלוגה, בטיחה עכבנו אחר התקדמות הכביש ואגטר ונקווה שבימים הקרובים נוכל לבטר לקבוץ את סיומה המוצלח של עבודתנו בקטע זה של הכביש.

ולבסוף כמה מלים אשר אין להן חייבות יטר לכביש, הרבה יש להודות לחרוה אשר ראנה לחברי הפלוגה ואפשרה לא במעט את הרגשת הבית הטורדת אצלנו.

סוקו.

ב מ ח ס נ ה ב ג ד י מ

ברצוני להביא כמה דברים לידיעת החברים, לאחר שבשיחות קבוץ אין עוסקים בדברים קטנים אלה, למרות זאת החלינו היזם-יומיים קטורים בהם לא במעט כידוע לא קל למצוא חברים אשר יהיו מוכנים למלא תפקידיים, הקטורים במגע יום-יומי עם כל-חברי הקבוץ, אף אני הייתי בין אלה שהיו לי חששות רבים בקבלת המחסנאות, כי מחוץ לכסדרון למילוי התפקיד צריכים גם תנאים אובייק-טיביים לביצוע רזיטות החברה, כל בעל תפקיד ויהי זה באיזה טחח שהוא, בראש וראשונה צריך להרגיש כי יש מי שיתמוך בו, מי שיעזור לו, אך לרוב הדבר הוא לא כן, וכאן עלי להביע כמה דברי ביקורת על יחס של חברים אשר ממלאים תפקידיים מרכזיים בקבוץ.

ייתכן ולא ינעמו דברי לאי-אלה חברים, אך אינני יכולה, ולא רוצה להסתגל לגישה הזאת שהיא לא מוצדקת והמביאה את החבר שהוא אינו מעיז לפנות-למוסד כלשהו, אולי זה פגוע, אבל ככה זה במציאות, כרמונים אל מרכז המסך, הוא פונה עורף, או הצובר שכל דאגתו הוא לטמור על התקציב וזה לא פעם פוגע בחבר, בדרך כלל יש אווירה שלא נעים "לבקט" לחבר הפרט משהו לצרכיו, אבל לא כן צריך להיות הדבר, וכדאי פעם לברר ובעיקר לטנות את האווירה הזאת, זה נתן בידי כל בעל תפקיד, כי אמור שהחבנו ירגיש כאילו בא לבקט טובה משהו, בין אנשים מבורגים צריך בכל זאת לטמור על יחס וגישה חברית, הרי זה הבית שלנו, ול"הרגשת בית" - שלא מעט דובר עליה בכירוריים - יוסיף שהחבר יהיה חססי בגיטתו, בלי הרגשות לואי, אף הוא נצרך למטהו.

ובהזדמנות זו עם מספר הערות על המחסן, כידוע בחודשים האחרונים היתה תקופה הקבוץ איפטר ביד רחבה חוטטות לחוץ לארץ ולא חטבו תמיד על איזה חטבון זה ילך, כעת מורגש הדבר לא רק בטידור העבודה, אלא גם בטיגור גדול בעבודות ההכנה לקראת החורף במחסן, כי לא חספקנו לספק את הצרכים החיוניים